

Arrest 18 juni 2012 Raad van State - Arrest nr. 228.969

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van:

“de beslissing, deels expliciet en deels impliciet, van de V.T., gedateerd 12 juni 2012 [...]

(1) houdende de impliciete weigering om een document van 9 juni 2011, de zogenaamde beslissing van niet-herselectie van [X], in kopie mede te delen, dit in strijd met de beslissing van 9 mei 2012 van de Vlaamse Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie [...],

(2) houdende de herneming, bekrachtiging en bevestiging van deze beslissing van niet-herselectie van 9 juni 2011, waarbij verzoeker dan ook vraagt het beroep en de vordering uit te breiden tot de intrinsiek en onlosmakelijk verbonden oorspronkelijke beslissing van 9 juni 2011”.

...

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

...

B. De beslissing zelf tot niet-herselectie van X voor het schooljaar 2011-2012

Probleemstelling

10. In de memorie van antwoord herneemt de verwerende partij voor eigen rekening een aantal van de opgeworpen ontvankelijkheidskwesties. In het bijzonder werpt zij op dat verzoeker de door art. 376 BW vereiste proceshoedanigheid niet heeft.

11. In de memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie betoogt verzoeker dat het voorliggende beroep is ingesteld vanuit het specifieke belang van de ouder. Hij beklemtoont dat het verzoekschrift niet is ingediend door zijn zoon, maar door hemzelf “in zijn eigen persoonlijke hoedanigheid”. Hij wijst erop juridisch belang te hebben in het grootbrengen van zijn kind.

Verzoeker merkt ook op dat de beroepsinstantie in drie opeenvolgende beslissingen de evidente hoedanigheid van verzoeker erkent om in eigen naam het dossier op te vragen en dat ook de Raad van State in het dossier A. 204.055 heeft aanvaard dat verzoeker het geschil als ouder voert. Meer nog, zo betoogt verzoeker, het eerste dossier hebben de beide ouders samen ingediend in naam van hun zoon en op de terechtzitting heeft de Raad het verzoekschrift geïnterpreteerd als een verzoekschrift ingediend door verzoeker in eigen naam.

Beoordeling

12. Zoals de Raad van State heeft opgemerkt in het tussenarrest, is de inzage van documenten een zaak van openbaarheid van bestuur en gaat het bij het inhoudelijke geschil over de topsportopleiding over een zaak van onderwijsrecht.

Anders dan verzoeker, heeft de Raad tot hiertoe in zijn arresten met betrekking tot de proceshoedanigheid van verzoeker, scrupuleus toegezien op dit onderscheid.

Niet de zoon van verzoeker, maar verzoeker zelf heeft – in eigen naam – inzage gevraagd van documenten en de weigering voorgelegd aan de beroepsinstantie. De beslissing OVB/2012/36 van de beroepsinstantie van 8 maart 2012 refereert aan “het oorspronkelijke verzoek van de heer M.V.” gericht aan V.T. en aan “het beroepschrift van de heer M.V.”. De echtgenote van verzoeker is niet vermeld, noch is uit de beslissing ergens af te leiden dat de aanvraag tot openbaarheid of het beroep tegen de weigering zou zijn ingesteld door verzoeker in naam van X.

De oorspronkelijke schorsingsvordering in de zaak A. 204.055 opvatten als uitgaande van verzoeker en zijn echtgenote als wettelijke vertegenwoordigers van hun zoon, zou dan ook op niets uitlopen bij de Raad van State: zoon X was immers niet de adessaat van de bestreden beslissing van de beroepsinstantie. Op de terechtzitting is die initiële onduidelijkheid van het inleidend verzoekschrift dan ook, zonder bezwaar van de verwerende partij, uitgeklaard en is het verzoekschrift opgevat als zijnde ingediend door M.V., adessaat van de bestreden beslissing van de beroepsinstantie.

Voorts vergist verzoeker zich dat de Raad in die zaak zijn hoedanigheid als “ouder” heeft erkend. Verzoeker was “aanvrager” in de zin van het decreet van 26 maart 2004 “betreffende de openbaarheid van bestuur” (hierna: openbaarheidsdecreet) en bestreed een beslissing die tot hem was gericht. Overeenkomstig art. 17, § 2 van het openbaarheidsdecreet moet de aanvrager overigens zelfs geen belang aantonen. Voor de openbaarmaking van informatie van persoonlijke aard die niet over de aanvrager handelt, moet de aanvrager weliswaar aantonen dat hij rechtstreeks en persoonlijk in zijn rechtssituatie kan worden geraakt door ofwel de informatie, de beslissing waarop de informatie betrekking heeft of de beslissing ter voorbereiding waarvan het document dat de informatie bevat, werd opgesteld, maar de beroepsinstantie had de weigering om de aanvraag in te willigen niet gebaseerd op deze uitzondering, zodat ze in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet relevant was.

Pas met het huidige verzoekschrift keert verzoeker zich ook tegen de inhoud van een beslissing en betreedt hij aldus het domein van het onderwijsrecht. De arresten met betrekking tot de openbaarheid zijn dan ook niet ter zake.

13. Verzoeker verklaart uitdrukkelijk het beroep in te stellen in eigen naam en niet in naam van zijn zoon X.

In het tussenarrest heeft de Raad erop gewezen dat ouders in onderwijsgeschillen in eigen naam kunnen optreden en dat de ratio legis voor dit eigen persoonlijk belang te vinden is in het gegeven dat de ouders als drager van het ouderlijk gezag over hun kind tevens de bevoegdheid én de plicht hebben om keuzes te maken voor het onderwijs en de opvoeding van hun kind. De bevoegdheid om ook in eigen naam in rechte op te treden wanneer een administratieve beslissing nopens dit

onderwijs hen onwettig lijkt, is derhalve een corollarium van de rechten en plichten van dit ouderlijk gezag. In zoverre valt de Raad verzoeker bij.

14. De vraag rijst, zo vervolgde de Raad in het tussenarrest, of het op het ouderlijk gezag gebaseerd vorderingsrecht dan ook eveneens door de houders van dit gezag gezamenlijk uitgeoefend moet worden. Verzoeker argumenteert dat het antwoord op die vraag ontkennend is.

15. De Raad stelt evenwel vast dat het voortschrijden van de tijd het onderzoek van deze vraag overbodig heeft gemaakt.

Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat voormeld aan het ouderlijk gezag ontleend vorderingsrecht per definitie tijdelijk en aflopend is. Met de meerderjarigheid van het kind gaat ook de hoedanigheid teloor van zijn wettelijke vertegenwoordigers als drager van het ouderlijk gezag.

16. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de zoon van verzoeker thans meerderjarig is.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker in eigen naam en alleen het beroep vermocht in te stellen en daargelaten de overige aangestipte ontvankelijkheidskwesties, dringt zich thans hoe dan ook de vaststelling op dat verzoeker sedert het uitdoven van het ouderlijk gezag over X niet langer de vereiste procesbevoegdheid bezit, zodat het beroep onontvankelijk is, in zoverre het is gericht tegen de niet-selectie van X.